

SZERKESZTŐI IRODA:

Belmagyar-utca 47-ik szám, hová a lap szellemi részét
illető közlemények czimzendők.

AZ ELLENZÉK ELŐFIZETÉSI DÍJA:

Egész évre 16 frt. v. 32 korona. | Negyed évre 4 frt. v. 8 korona.
Félévre 8 frt. v. 16 korona. | 1 hóra 1 frt 50 kr. v. 3 korona

Egyes szám ára 5 kr. vagy 10 fillér.

Megjelenik mindennap, kivéve a vasár- és ünnepnapokat.

Kéziratok nem adatnak vissza.

ELLENZÉK.

Telefon sz: 9.

POLITIKAI ÉS TARSADALMI NAPILAP.

Telefon sz: 9.

KIADÓ-HIVATAL:

Kolozsvárt, Belközép-utca 33-ik szám.

Egy négyzetű cenzimternyi tér ára 4 kr. Gyárosok, kereskedők
és iparosok árkedvezményben részesülnek. Reklam sora 1 frt.
Bélyegilleték minden hirdetés után 30 kr.

Hivatalos közlemények sora: 5 frt.

Nyilvántartási díjak:

garmond sora után 20 kr. fizetendő.

Román — magyar barátság.

Az országgyűlés feloszlata any-
nyira igénybe vette lapunk terét, hogy
önálló cikkekben alig méltathattuk a
magyar király romániai útját.

Az ott történetekre nem térünk
vissza, lapunk más rovataiban részle-
tes leírását találhat olvasóink.

Hanem annak igenis hangot adunk,
hogy jó lenne, ha királyunk útja a
szeretet, magvát hintette volna el a
két nemzet, a magyar és román közt.

Egyikünknek sincs oka a gyűlö-
ködésre! Ha valamely népnél, egy ne-
künk csakugyan érdekünkben áll az
összetartás.

Kevés számunknál fogva csak úgy
kerüljük ki, a szlávizmusból való olva-
dást, ha közösen álljuk útját az előre
törő panszlávizmusnak.

Ugy mi, mint a románok elva-
gyunk izolálva, katasztrófa esetén vége
nemzetiségünk fenntartásának, mert ha
egyszer a hódító rá teszi kezét orszá-
gunkra, kissebb gondja nemzetiségünk
fenntartása.

Nekünk magyaroknak nincsenek
vérokonaink, a kikre támaszkodhat-
nánk, és így áll a költő szava: itt él-
nünk, halnunk kell!

De ugyanez mondható a romá-
nokról is. Mert ha állításuk szerint
nekik van is fajrokonuk az olaszban
és francziában, annyira távol esik e
népek hazája a kis Romániától, hogy
magukba nem kebelezhetik Romániát
a szlávizmus győzelme esetén. A mint
hogy állításuk szerinti rokonaik, egy
szóval sem tiltakoztak Dobrudza el-
orosztatásán.

Ugyanily sors vár Romániára is,
ha egyszer a szomszéd zsákmányává
lenne.

Az európai orosz birodalom nép-
száma 105 millió. Ugyan mi sors vár
az alig 5—6 millió lélekből álló Ro-
mániára, ha szomszédja nagy teste reá
nehezedne!

Gondolkozzanak ez eshetőség fe-
lett romániai népei s vonják le ebből
a végkövetkeztetést.

Nekik más barátjuk nincs e föld-
dön, csak a magyar. Ő érettek más
kardot nem fog rántani. A politika
érzelmet nem ismer, és így sem a fran-
czia sem az olasz, bármiként nevez-
zék testvérüknek, kardjukat ő érettek mér-
legbe nem vetik.

Hiszen láthatjuk, hogy az általuk
dicsőített rokonnak, a francziának, egész
rabszolgái a cszárnak, azon állam fejé-
nek tehát, a melytől leginkább van
okuk félni. A másik testvérüket pedig,
az olaszt, semmi érdek nem köti a
Balkán mikénti rendezéséhez.

Miben és kiben reménykednek te-
hát? Dákó-Remánia-féle eszme oly hó-
bortos, hogy erről többet szólnunk
felesleges is.

Mihelyt ezen csábító, de üres ábr-
ránddal oda át a havason tülkölhagya-
nak, magja vész a magyar-román gyű-
lölködésnek.

Szívükből örvidenének tehát, ha
végre észre tértének, s királyunk útja
elgőzölögtené véglegesen fejükből a
kivihetetlen „ország-kikerekítést”.

Elég szép kis országuk van, a hol
élhetik világukat s áldozhatnak a kul-
tura oltárára, Minek az örökös nagy-
zás, mint, mely mit sem hajt a kony-
hára, s a mi van, azt is elveszthetik.

Ugyanily észretérést kívánunk, oláh-
jainknak is!

Nekik is van egy ábrándjuk, a
föderatív államalakulás. Ezt pedig el-
érni soha nem fogják, mert a magyar
nemzet öngyilkosságot magán el nem
követ. Föderatív államrendszerrel erő-
telen testté lenne Magyarország, ilye-
mire pedig az ő barátságukért sem
vállalkozunk.

Ha mi elgyengülünk, nekik is vége
a szomszéd románival egyetemben.
Tehát rájuk ép oly érdek, mint ránk,
hogy összpontosított ország legyen ha-
zánk.

Megelégedéssel vesszük a moco-
nyi feljeli kerekedését, ki programjából
törölte az államegység ellen irán-
nyuló törekvéseket. És igen helyesen,
azt is kimondta, miszerint végleg meg
kell minden összeköttetést szakítania
románia pártjaival, mint mely csak
bizalmatlanságot kelt a magyarokban
és a mellett a magyarországi oláhsá-
got kormánybuktató eszközül hasz-
nálják csak odaát a pártok.

Ez helyes okoskodás!

Sokkal jelentéktelenebb ország Ro-
mánia, hogy sem az ottani pártok bom-
lasztólag tudnának hatni a magyaror-
szági belügyekre és kormányzatra. Szá-
jaskodással lármát lehet csinálni, de
azzal Magyarország be nem vehető. Ezt
jól látja az eszes Mocsonyi Sándor, s
azért óvja véreit a szomszéddal való
egy gyékényen való áruháztól.

S mi ehhez még azt tesszük hozzá,
hogy hazai oláhjaink a szomszédtól
nyert buzdítással még kompromittálják
is magukat!

Külföld irányadó körei mosolyog-
nak ma már az ellenünk folytatott
dörgedelmisségeiken, s komoly számba
nem veszik fölszólalásaikat, még ha
talán egy s más kívánságban volna is
igazságuk.

Ugy jártak, mint azon rakoncátlan
gyerek, ki csupa pogányságból mindég
a farkas jöttével riasztá fel szomszéd-
ait; mikor egyszer az csakugyan el-
jött, a kiáltó, segélyhívását senki ko-
molyan nem véve, áldozatul esett.

Ők is annyit lármáztak ellenünk,
hogy már komolyan külföldön senki
nem veszi őket, még akkor sem, ha
esetleg jogos panaszkodásuk is lenne.

Mi ellenben orvosolhatjuk pana-
szaikat, ha azok jogos téren mozognak
és a törvényes térre lépnek rá. Eddigi
eljárásukkal míg nem szakítanak, szóba
velők nem állhatunk.

Mocsonyi Sándor kijelölte az utat,
ő rajtuk a sor azt követni, s ez eset-
ben megérthetjük egymást.

Európaig felvetett román kérdés
lenni úgy sem fog soha, jobb lesz te-
hát oláhjainknak is rálépni a gyako-
rati térre s fölhagyni a semmi ha-
szonnal nem járó külföldi szövetségek
keresésével, velünk álljanak szóba s így
hamarabb megérthetjük egymást.

Hogy mik a kívánataik, azt persze
nem tudjuk, mert határozottan eddigélé
csak a választói törvény hiányosságával
áltak elé, a többi kívánataik mind ki-
vihetetlen mezben jöttek nyilvános-
ságra. De ha ez utóbbival Mocsonyi
utasítása szerint fölhagynak, megbeszél-
hetjük sérelmeiket s pártunk azt kész-
séggel fogja támogatni.

A mi programunkban az önálló
egységes Magyarország kiküzdése és fen-
tartása ugyan a főcél, de épségben
tartva a nemzetiségek egyedisége is.
Hü hazafinak kívánjuk látni mindegyi-
ket, perhorekálva azonban minden oly
kormányzati intézkedést, a mely sérel-
mes lenne a nemzetiségi törvényben
biztosított jogaikat.

Oláhjaink ránk számítanak jogos
kívánataik védelmében és kivételében,
de államellenes tanaikkal mik is eluta-
sítjuk őket.

Gondolkozzanak és a szerint ese-
lekedjenek ezentúl.

Politikai hírek.

Az új választások — mint érte-
sülünk — az október 28-tól be-
zárólag november 6-ig terjedő
tiz napon belül fognak megtörténni.
Az erről intézkedő belügyminiszteri
rendelet már legközelebb megjelenik a
hivatalos lapban, előzőleg közzététet-
vén a legfelsőbb királyi kézirat, mely
az új országgyűlést összehívja, még pe-
dig minden valószínűség szerint novem-
ber 17-re.

A törvénynek (1874. XXXIV. 56.)
az új országgyűlés egybehívására vo-
natkozó rendelkezése egyébként így
hangzik:

Az általános képviselőválasztásokra a
belügyminiszter 10 napi határidőt tűz ki
oly módon, hogy az e tárgyban kibocsa-
tandó rendeletnek a hivatalos lapban köz-
zétételétől a választásra kitűzött határidő
zárnapjáig legalább 30 napi időköz legyen,
s a választások befejezésétől a képviselőház
összejutásáig legalább 10 napi időköz ma-
radjon.

A választások a belügyminiszter ál-
tal kitűzött 10 napi határidőn belül min-
den kerületben megtartandók.

Ugron Gábor szervező útja. Mint
lapunkat értesítik, Ugron Gábor
ors. képviselő jelenleg az erdélyi ré-
szek választó kerületeit utazza be. Sorba
járja a kormányzati kerületeit és az
ellenzéket szervezi és a harcot a kor-
mánnyal szemben mindenütt felveszi.
Vasárnap és a jövő héten már a Du-
nántúl lesz, hogy ott állítsa a függet-
lenségi és 48-as pártot csatasorba.

Új főrendek. Legközelebb, — mint már
jeleztük — ismét három főrendi kinevezés
fog történni; mint most értesülünk, ez al-
kalommal B e z e r é d y Pál(?) selyemtenyész-
tési főfelügyelő, C s e m e g i Károly v. b. t.
tanácsos, ny. kuriai tanácselnök és kosztos
kötőnök, dr. J ó k a i Mór, kerül a főrendi-
házba.

Baj van.

Budapesti tudósítónk közlése szerint a
szabadelvűpártban nagy forrongás van Bánffy
ellen és az úgy látszik, nemsokára kitörésre is
kerül. Hír szerint a Tiszák veszik fel a lá-
zadás zászlaját és nyíltan frontot csinálnak
Bánffy ellen.

A Tisza-klikket végtelen elkeserítette Bánffy
kérelhetetlen harca ellentük. Bánffy a klikk
legintimább embereit kiszorította a jelölt-
ségből és mandátumhoz sehol sem juttatja

őket. Tiszáké hatalmuknak végét látják kö-
zeledni s így egy utolsó ütközetre akarják
Bánffy kényszeríteni. Bukni vagy győzni, ez
a jelszavuk.

A Tiszák ügyesen felhasználják Bánffy
szorult helyzetét a kvóta kérdésében, a kvóta-
bizottság tagjait és a párt hefolyásosabb em-
bereit tehát a kvóta jelszava alatt akarják
táborukba gyűjteni, hogy együttesen szorítsák
le Bánffy a küzdőtérrel. Ők azután majd
megcsinálják a kvótát és a kiegyezést, ugy,
a hogy azt felülről kíváncsian tartják.

— N é l k ü l d ü n k s e m m i t, v e-
l ü n k m i n d e n t — ez a frondörök jel-
szava, a kik hatalmukat és befolyásukat még
egyszer akarják érvényesíteni.

Bánffy nagyon ravaszul jár el, ezen alig
leplezett támadásokkal szemben. Tudja, hogy
a mit ő megcsinál, t. i. a kvóta-felemelést,
azt ezek az urak is megakarják csinálni. Az
egész harc tehát csak a hatalom birtoka
körtül forog.

Azért Bánffy zavartalanul végzi tovább
„pártszervező” munkáját. Könyörtelenül pusztítja
az ellentábor gárdáját és mandátumaitól
egyszerűen megfosztja azokat, a kik neki
és terveinek nem feltétlen támogatói.

Wekerle már meg adta magát. Ő a po-
litikai térről, hír szerint teljesen visszavonul
és kárpótoltatja magát valami állással. Bánffy
elejtve Perczel jelölttségét, Wekerlét kinalta
meg a közigazgatási bíróság elnökségével, a
mit Wekerle el is fogadott. Így tette Bánffy
Wekerlét is teljesen ártalmatlanná.

Magát Tiszát teljesen leszorítja nem
képes és el van határozva, hogy felveszi vele
szemben a harcot, még ha Tisza is kiadja
a jelszót: hogy a kvótát nem
e m e l j ü k k!

Bánffy teljesen meg van arról győző-
ve, hogy ő a választásoknál annyira prepe-
rálja a pártot, hogy nem lesz öt ember sem,
a ki őt a kvótafelemelésnél cserben hagyja.
A horvátokkal és az „új szabadelvűekkel,”
azt a néhány embert, ő azt hiszi, teljesen
pótolhatja. (Majd megváltik).

A császár Párisban.

Távirati közlétünk kiegészítésül adjuk
az alábbi újabb tudósításokat.

Cherbourg, okt. 5.

Délután 2 óra előtt érkezett meg Faure
az arzenálba, melynek udvarát katonaság
szállította meg. A polgári elemet a kormány
fejein kívül csupán a hírlapírók képviselték.

Egy óra 23 perczkor ágyudörgés je-
lezte a császár hajójának közeledését. Faure és
kisérte e jellel lementek arra az emelvényre,
a mely a parton volt felállítva s a mely
mellett kellett kikötnie a Sarkosillagnak.

AZ „ELLENZÉK” TÁRGYJA.

1896. október 7.

Marat, mint orvos és termé-
szettudós.

A francia rémuralom rettenetes emlé-
keztető férfát, a ki pusztító őrijöngésében ez-
reket és ezreket juttatott keze egy tollvoná-
sával vérpadra, nehéz úgy elképzelni, mint a
szenvető emberiség résztvevő keblű orvosát.
Mi állhatna távolabb az ő szereplésének véres
emlékétől, mint az a szelíd nimbusz, mely egy
igazi emberbarát lelket beragyogja, a ki a
tudomány jótékony vigasztalásával közeledik
beteg embertársa kórágáéhoz? És mégis, mind-
ennek dacára van valami Marat politikai jel-
lemében is, a mi az ő korábbi életpályájára vall;
de ez nem a természet zsongtól balzsamainak
áldott hatása, mely a gyógyító kézből sebet
heggeszt és fájdalmat csillapít, hanem a ki-
sérlelt hideg érzéketlensége, a ki fagyos kö-
zönynyel boncol és metsz belé az áldozat ele-
rén, meleg husába. Ezek a vonások jellemzik
a rémuralom gyászos emlékeztető vezérférfiá-
nak természettudományi szertelenkedéseit is
és így Marat jellemének, vérmérsékletének és
hajlamainak lélekani és pathologiai felgö-
rához mindenesetre figyelemre méltó adatokat
nyújt gondolkodásának, tudományos nézetei-
nek és módszerének ismerete.

Harmincz éves volt Marat, mikor már
mint orvos szerzett állást magának. Artvis gr.
meglátásban s ez idő óta, egész addig, míg

féktelen, lázas életének Corday Sarolta töre-
véget vetett, tudományos kiadványai egymást
érték. Nem egyszer vett részt akadémiái pá-
lyázatokon műveivel, sőt a „Gyógytani villa-
mosságról” (Mémoire sur l'électricité médicale)
írt műve a roueni akadémián díjat is nyert
1783-ban. Övének gyanítanak egy újabban
fölfedezett kézírati művet is az optikáról.

Első műve is optikai volt s 1780-ban
jelent meg. Címe: „De couvertes sur la hi-
miere.” Ebben a Newton elméletét támadja
meg a prismaticus sugártörésről s általában
már akkor annak a felforgató szellemnek mu-
tatkozik, a mely később a f o r r a d a l o m
tette volt.

Optikai tanulmányain kívül az égés
természettanával is behatóan foglalkozott. A
tűzre vonatkozó elméletek akkor még igen
zavarosak voltak. Sok tudos olybá tekintette
azt, mint a testekben különböző mértékben
felhalmozott anyagot. Marat kiméletlenül tá-
madta meg ez elméleteket s a philogistikából
merített érvekkel mutatja ki tarthatlanságu-
kat. De maga is ép oly zavaros lesz, mert
egy tűzes fluidum feltételezéséhez folyamodik,
mely minél sürűbb annál átlátszóbb, s mely-
nek az a tulajdonsága, hogy a fénysugarakat
magához vonja és eltéríti. És bár ez a flu-
idum nem anyag, azért mégis súlylyal bír, a
mit azzal bizonyít, hogy egy 16 uncia súlyu
ezüstgolyó izzó vörösrre hevítve 5 1/2 gránál
lett súlyosabb, egy 15 unciát nyomó vörös-
rézgolyó pedig fehérig hevítve két gránál
gyarapodott súlyban, habár anyagából három
gránat a tűzben elvesztett. Ez a tűzfluidum,
teszi hozzá Marat, rendkívüli keménységű,

mivel a legkeményebb testeket is áthatja.
Mikor ezek a nap hatása alatt fölmelegednek,
a bennök tartalmazott tűzgömböcskék moz-
gásba jönnek a nap sugaraitól, melyeknek
önmagukban nincs melegük s a melegnek
csak közvegei, nem pedig forrása.

Áttér ezután Marat a testek égésére,
olvadására és elillására. Az égés folyamataát
a levegő és a testekben levő tűzes fluidum
közötti nyomási egyensúly megszakadásának
tartja, mintha tudomása sem lett volna La-
voisier és Scheel fölfedezéseiről a levegő ösz-
szettele és az élen szerepe felől az égés
folyamatánál. Ép oly különöz a menydörgés
okai felől alkotott föltevése is, a melyet a
földből fölszálló robbanó vegyületek meg-
gyuladásának tulajdonít a villamos szikra kö-
vetkeztében. Egyáltalában mindig a tűzes
folyadékkal magyarázza a hő tüneteit s hi-
zeleg magának, hogy vizsgálódásai által mind
e tényeket az ésszerű mechanika törvényeire
tudta visszavinni.

Nevezetesebb Maratnak a villamos gyógy-
mód alkalmazása körül tett észleletei. 1782-ben
és két évvel utóbb megjelent tanulmányai
közül a villamosság köréből („Recherches phy-
siques sur l'électricité” és „Mémoire sur l'é-
lectricité médicale”) utóbbi a roueni aka-
démia azon pályá kérdésére kivált válasz
lenni, hogy: mily határig és mily föltételek
alatt alkalmazható egy pozitív, mint a ne-
gativ delejesség és villamosság a betegségek
gyógymódjánál? Marat dolgozata nem érinti
a delejesség kérdését, de a villamosság körül
tett tanulmányai elnyerték a pálmát.

De Marat abban a kérdésben is csak

a dörzsölés után előidézt villamossági tü-
neményekre szorított. Galvani nagy fölfé-
dezése még csak két évvel utóbb következ-
zett be. Volta oszlópa pedig csak a század
végén lőn ismertté.

Mindamellét a villamos gyógymódnak
már voltak hírneves szószólói s ezek között
Bertholon abbának e tárgyról négy évvel
előbb megjelent művét Marat éles kritikával
boncolja szét. Tagadja a levegőben elszórt
villamos áramnak befolyását s kísérletek ut-
ján igyekszik bebizonyítani, hogy egy szoba
levegője, melybe egy villamfejtő géppel ösz-
szeköttetésben álló elszigetelt vezető szolgál,
sokkal jobban van felitve villamossággal, mint
a légkör a legzivatárosabb időben. Ugy de ő
számos betegét eredménytelenül tett ki hu-
zamosabb hatásnak, a nélkül, hogy bármek-
kora sikert ért volna el. Elvetitethát az em-
beri test belsejében magától előidézhető vil-
lamosság elméletét. De a géppel való köz-
vetlen érintkezés vagy fürdő által eszközölt
pozitív villamos-ágban sem hisz, s azt ál-
lítja, hogy sem az érverést, sem a vérkerin-
gést, sem a test hőmérsékletét nem látta
azáltal módosítva s a transpiratio is csak
kevésbé emelkedett. Végül a villamos üteg
elsütése következtében megölt állatok bon-
czolása is azt derítette ki szerinte, hogy a
csékély sérülésből következőt, halálukat
inkább idegrángás okozta.

Csupán a csontok, izmok, véredények,
mint a fluidum legjobb vezetői, némely bán-
talmainál fogadják el a kezelés esetleges jó
hatását, tehát daganatoknál, bőrkütséknél,
fagyásnál, gőrsnél, küszvénynél, benulásnál,

ellenben nem ismeri el a bét bántalmainál,
sőt veszélyesnek tartja mindenfajta kelesnél
mert azt érleli és elősegíti a mérgező anyagok
beszívódását.

Nemsokára Marat munkássága újólag
az optika felé fordult s 1784-ben közreho-
csátotta „Nations élémentaire d'optique” című
művét. Majd két év múlva Newton fénytá-
nát fordítja le. Mint a hő vizsgálataánál, a fény
elméletében is egyezik Marat kora tudósai-
val abban, hogy a fényt á fényes testek által
minden irányban kilövelt gömbtestecskeké ha-
tásainak tulajdonítja, de azon okok szerint,
melyek ezt különbözőképen módosítják, álta-
lában négy fő felosztást tesz. Azok az irány-
változások, melyeket a sugarak a test felüle-
tein szenvednek, katoptrika tárgyai; azok
pedig, melyeket a testek közepén áthalolva
szenvednek, a dioptrika tárgyat képezik.

De Marat ezeken kívül még két más
csoportját veszi föl a fényelhajlásoknak, egy-
gyiket, melyet apisaprika név alatt tárgyal,
s másikat, melynek tudományait a peroptrika
körébe utasítja, s mely a fénynek a testek
külső vonalain történő töréseit üeli magába.

Mind e tanulmányok, szemmel látható-
lag egészen magukon hordják Marat egyéni-
sége bélyegét. Neki dicsőség kell mindenáron,
ezt a laboratoriumok türelmes munkássága
nem nyújtja számára, azért többet ér vak-
merően támadni a nagy elméleteket, melyek
hirt nevet szereztek szerzőiknek, s kiknek di-
csőségében így könnyű szerrel lehet sütké-
rezni.

Várnai Sándor,

Mikor a hajó a kikötőbe érkezett, felhúzták a csár sárga lobogóját és a francia kék-fehér tengerészeti zászlót.

A francia hajók rázendítették az orosz himnuszot, míg a csár hajójának zenekara a Marseillaise-t játszotta. A parton álló közönség kalaplevélre várta a Sarkosillag kikötését.

Végre kikötött a Sarkosillag. Az elébe ment 22 hadihajó visszamaradt a sik tengeren.

Faure mélyen meghajolt a partra lépő csár előtt és kezet fogott vele. Majd ugyanígy mély meghajlással köszönti a császnét is, a ki mosolyogva nyújtja neki keztyűtlen jobbát, melyet Faure megcsókolt.

Az arzenál elé érve a csár, néhány szót váltott Morenheim orosz nagykövettel, majd a diplomata terembe ment, a hol a nagyköveteket mutatták be.

A csár igen halvány volt, látszott rajta a nagy fáradtság. A császné ellenben igen jókedvű volt.

Ezután vagy félóra hosszat sétáltak, de igen keveset beszéltek.

A hajóraj szemléjére indultak ezután. A csár meglátogatta a Hoche hadihajót, melyen néhány perczig tartózkodott.

A csár, kit Faure leánya az egész idő alatt kísért, a Sarkosillagra ment.

Délután félhét órákor ebéd volt, melyen Faure elnök felkösztönt mondott a csári családra, a csár dicső uralkodására és Oroszország ügyére írtette poharát.

Azt mondott utóbb, hogy a fogadtatás, melyben a francia nép a felségeket részesíteni fogja, a francia nép barátságának őszinteségét fogja bizonyítani a csár iránt.

Emlékeztett a francia haditengerészet iránti rokonszenv számos jelére és a kronstadi és touloni ünnepélyekre.

A császné, kit az utazás nagyon kifárasztott, kimentette magát, hogy nem vehet részt a banketten.

A banket után a császár visszatért a császári yacht-ra.

Háromnegyed 8 órákor a csári pár Faure kíséretében Párisba utazott.

Páris, okt. 6.

Sok százezer ember tolong a pályaudvar, a boulognai erdő, a Champs Elysée, a Concorde-tér és a Tuilleries körül. A rendőrség mindenütt szigorú intézkedéseket tett. A pályaudvar környékét elzárták. Csak a passpartoutokkal és meghívókkal ellátott egyéneket eresztik át a kordonon.

Versailles, okt. 6.

Faure elnök vonata 8 óra 27 perczkor reggel ideérkezett. A császári vonat 8 óra 50 perczkor robotott be. Miután Faure elnök a felségeket fogadta, az utóbbiak az elnök vonataira szálltak, mely 9 óra 3 perczkor folytatta útját.

Megérkezés Párisba.

Páris, okt. 6.

Az orosz csári pár Faure elnök kíséretében 10 órákor délelőtt a ranelaghi pályaudvarba roppant néptömeg viharos örömrivalgása között megérkezett.

A csár bevonulása alkalmával a katonai zenekarok folyton az orosz himnuszot játszották.

A csapatok zászlóvivői a zászlókat meg hajtották a csár előtt. Az erődök körül a nép áttörte a kordonokat és a csár kíséjét körül vette és a csár a tengeri sokaságú nép örömrivalgása közepette haladt Páris utcáin.

Merénylet-hírek.

Berlin, okt. 6.

A Lokalanzeiger-nek Londouból jelentése, hogy keveszel azelőtt, a mikor a csár vo-

nata Gasdrang (?) közelébe ért, a sineken egy nagy fatuskót találtak.

Brüsszel, okt. 6.

Az independance részleteket közöl arról a merényletről, melyet a csár vonata ellen a Balmoral-Portsmouthi-utón terveztek. Garstang állomás közelében a sineken egy fagerendát találtak, s csak több ember volt képes a nagy fagerendát a sinekről eltávolítani. A merényletet keresik.

Páris, okt. 6.

A cherbourgi lap írja, hogy elfogtak egy embert, a kinek a táskájában feszítő vasat, revolvért és cizankalt találtak. Az elfogott embert, a ki különben osztrák alattvaló miután igazolta magát, szabadon bocsájtották. Egy vámor a vusuti hidoslop kiszögölésén, a hadikikötő közelében, bombához hasonló tárgyat talált. A hatóságok értesítése szerint ártatlan természetű löporos-töltés volt a talált bombában.

London, okt. 6.

Garstang közelében a szél egy gerendát mely a pályatest mellett a távolság jelzésére szolgált, a sínparra dobott, mely mellett a másik sínparon a csár vonataknak kellett haladnia. De mielőtt a vonat az állomás közelébe ért, a gerendát eltávolították.

Merénylet egy néppárti képviselőjéről ellen.

Vác, okt. 6.

Távirati tudósításunk kiegészítésül adjuk a felháborító esetről a következő tudósítást:

Este hat óra felé járt az idő, a mikor Révész István plébános a váci Kuria-szálló előtti téren befejezte a programbeszédét. A nép lelkesedéseben vállaira emelte s úgy vitte a Kuria-szállóba, a hol a jelölt pihenőt tartott. Rövid pihenő után Révész István kocsin Dunakesztre indult baba. Hívei közül számosan végigkísérték az utcákon, sőt időközben kifogták a lovat is úgy tolták a kocsiját. A budapesti főút végén, a vármellett, a képviselőjelölt búcsút vett a választóktól, aztán nekiindult a budakeszi utnak. Az első kocsiiban Révész István ült, az utána következőben Podhorányi, a váci szeminárium igazgatója, a harmadikban pedig Laza, váci vendéglős s a nővére. A kocsi után nagy sereg ember haladt folyvást éljenezve a népszerű jelöltet.

Lépett haladva, a menet a vámor házával szemben levő Neuirth-féle fáteléhez ért, a mely előtt néhány sűrű lomboszatú alacsony fa áll.

E fák közül egyszerre csak lövés dörögött el, a melyet azonban a nagy éljenzéstől Révész István nem is hallott s folytatta útját az országúton.

Hanem a gyalogos kísérete bezzeg megállította a nagy dühvel nekirohant annak a sötét helynek, a honnét a lövés jött.

Egy köpcös, alacsony termetű ember rejtőzött ott a sötétben, a kit az emberek hamarosan lefűleltek s alaposan öklözni kezdtek.

A nép oly dühben volt, hogy a merénylet alkalmasint agyonvert, ha véletlenül arra nem jön Csányi János dr. a váci takarékpénztár igazgatója. Csányi, a ki hatalmas erejű ember, hirtelen megragadta a merénylet s egy lámpa elé taszította, hogy megállapítsa a kiletét.

A világhosszágú megismerték aztán a jó madarat, a ki nem volt más, mint Epstein Benjámin nyolcad osztály gimnáziumi tanuló fia a Neuirth-féle fátel szomszédságában lakó szatocsnak.

A merénylet menekülni akart, de Csányi erősen fogta s egyik kezével a pisztolyt iparkodott megkeríteni, a melylyel Epstein löött.

elvágva maradni, nem csak hónapokig, de éveikig, ha azt az édes viziót, mely felmerült előtte, valószínű!

Már csupán ez a gondolat maga gyönyörűleg rezgése hozta az idegeit, és barna arcába kergette a vért.

Vajjon valószínű az valaha? — tűnődött.

Lesz e valaha alkalma arra, hogy azt a néhány szál gyufát, a melyet a kis ezüst gyufatartóban oly gondosan megőrzött, kivége a mellénye zsebjéből és a máglyát meggyújtja.

A száraz ágakból és fűvekből készített máglya mellett volt, csak egy égő gyufának az érintése kellett, hogy lángbaboruljon és az egész kis szigetet megvilágítsa; és a hajónak jelt adjon, hogy itt segítségre van szükség. Jem elmerengve nézett a saját kezeivel emelt máglyára, az majd álmos azemeit a tenger felé fordítva, a ragyogó tengerre nézett.

És amint nézett, megretent és talpra ugrott, kitárgult szemekkel tekintett kelet, felé, mert ottan, csendesen jöve a csillagó vizen, és két füstöt eresztve az ég felé, egy gőzöst látott közeledni.

Egy pillanatig némán nézte, aztán a kalapját lebegtetve a légben, és eszevesztetten: „Beryl, Beryl!”-kiáltva, kivette a gyufát tartó zsebjéből.

Kinyitotta, és izgatottságtól reszkető ujjakkal próbálta a gyufát meggyújtani, hogy a máglyát lángba borítsa és a rég várt segítséget a szigethez hozza.

De, a mint a gyufát kivette, hirtelen megdöbbsen, keze ismét az oldalához esett, és ő határozatlanul nézett körül.

Szabad életet folytatott, sok kísértéssel találkozott, nem volt sem jobb sem rosszabb, mint a többi emberek.

Múltjában sok volt, a mit visszanevezte készséggel kitörölt volna, de ily hatalmas

Meg is találta a reyortvert a diák zsebében, a hova hamarosan becsusztatta. Ekkor már Csányi doktort is elfutotta a méreg, s valami négyezer kegyetlenül arculütötte az elvetemedett suhancot, aztán nehogy a nép meglincselje, utat csinált neki a menekülésre. A jómódár fel is használta ezt az utats hamarosan berohant a közelben levő szatócs ültetkebe, a melyet aztán rögtön bezárt a familiája.

A nép azonban minden áron hatalmába akarta keríteni a merénylet s a szó szoros értelmében megostromolta a boltot, csak hogy az ajtó ellenállt, s így nem lehetett a boltba hatolni. Ekkor aztán a fellingert tömeg beverte Epsteinek minden alakát, s bizony szíjjelcsúdt a kis viskót, ha meg nem érkezik a csendőrség.

A merénylet híre persze villámgyorsan terjedt el a városban, s az egész keresztény lakosságot a legnagyobb felháborodásba hozta.

Agg honvédek panasza.

Budapest, okt. 1.

A budapesti honvédegylet választmánya a következő nyílt levelet intézte lapunkhoz:

Tekintetes szerkesztő Úr!

Harminez év óta minden évben egyszer az 1848—49. évi honvédegyletek az országos központi választmánnyal együtt megtartottak országos üléstket Budapesten, ép ugy az idén is, melyre 72 honvédegylet jelentkezett és tényleg meg is jelent. Talán az idei ülésünk némi tekintetben fontosabbnak ígérkezett az előbbieknél azon oknál fogva, mert ezredéves ünnepet ül a magyar nemzet, de a számottevő bajtársai is rohamosan dölnék ki a régi gárdából, másrészt pedig az országgyűlés által felelmet dotatio rákényszerítet azokat, kik arra rá s szorultak végnapjaikban a megélhetésre oly okvetlen szükséges uéhány garas után s végre talán azért is, mert az igazolások folyó évi október hó 1-én kormány intézkedés folytán meg fognak szűnni, a melyeket azonban az orsz. honvédegyülés el nem fogadott s ellene órást tett.

Bármiként álljon mindez a kérdés, annyit bizonyosnak tartunk, hogy az 1848—49-es honvédek még mindig egy nagy nemzeti eszmének élő alakjai és közvetlen hirdetői azon magasztos eszmének, melynek Ön szerkesztő ur is hirdetője, kell hogy legyen, ha lapjának vallott elveihez következetes akar maradni.

Az igaz magyar nemzeti jelleg, a tisztá hazafias láng az önzetlen hazaszeretet, a férfias bátorság, hősiesség a halálmegvetés, a Szabadság-Egyenlőség-Testvériség szentháromsága soha annyira át nem hatotta e nemzetet a multban, mint 1848—49-ben, és e láng égen is a nemzetben mindig és legyen általánossá minden magyar szívében, és hogy az legessen, szükséges azt ápolni s a hazaszeretett szent olajával folyton öntözni.

Senki sem hivatottabb erre, mint azok, kik ezen eszmékért 46 év óta küzdenek, a kiknek élete s ifjusága ezzel össze van forva, és a kik élő tanui azon isteni időnek, midőn az egész Nemzet egy testben, nagy hazafias magyar eszmévé vált. Hol vannak azok az idők?!!!

Szerkesztő ur lapja, habár hézagosan, de mégis megemlékezett a hó 12 én Buda-

pesten, a hazafias fő és székváros által felajánlott díszteremben tartott ülésünkről, hanem hol vannak és hol maradtak a többiek kik megemlékeztek volna a legdicsőbb eszmék elgyőzött harcosairól, azok küzdelméről, bajaikról és szenvedéseikről.

Nagyon családnek szerkesztő ur és mindenki, ha azt vélné, hogy személyesen hűség mondatja ezt vélünk?

Napjaink meg vannak számlálva, soha senki se említsé neveiket, — az ezrével elcsúszott névtelen bajtársainknak sem említette soha senki nevét, és mégis meg tudtak halni e nélkül is a hazáért.

Enek és a jövő nemzedéknek van és lesz szüksége arra, hogy a hazát önzetlenül szeretni tanulja, erre volnának hivatottak a szabad eszmékért küzdő hazafias lapok és a nagy nevek örökösei és letéteményesei, de nem tették, még kegyelemből sem emlékeztek meg rólunk, — vajon hát mit teszünk? Hiszen midőn egy utcai rimát baj ér, vagy egy betörő elfognak, annak élettrajzáról hasábotak írunk, — az öreg honvédek országos üléséről mélyen halgattak, mintha ezek soha sem lettek volna e honnak fiai.

Akkor, midőn még a multból megmarad, de lefogyott nemzeti emlékek és erőnyek helyébe idegen, inkább erkölcsrontó vagy legalább is az igazi magyar erkölcsöket helyéből kiszorító intézményeket és sok egyebet az ezredéves ünnepségek keretében felvettek, az öreg harcosoknak nem jutott egy parányi hely, mert ezeknek szívük lehet arany, de ruhájuk nem aranyos. Nem furakodunk mi oda, hol aranyat lehet találni, megelégednénk a nemzetgyűlés által 1848-ban kilitásba helyezett elismeréssel is.

Csak igyatok és éltessétek egymást bunkettjeiteken, mi majd csak koldulunk azoknak a bajtársainak, kik már nem képesek napi kenyérüket megkefélni s ráadásul vágjátok azt a néhányat is agyon, akik az az országgyűlésen mai napig iparkodtak állásuknál fogva az éhező harcosok könnyeit letörölni!

Nem zsoldért harcoltunk, nem kértünk jutalmat vagy előnyt más polgártársaink hátrányára, elhagytuk szülőinket, odaadtuk fiatalágunkat, jövőnket ráadásul életünket s helyébe szánultazt, besorozást, csonka testet, börtönt, bitófát és üldözést nyertünk. Ma pedig, midőn vértünkön a hazát fenntartottuk és szabadságot adtunk, agyonhallgattak jutott osztályrészt. Halálánál, midőn Róma halálal bűntette a halálanságot, ettől a halálfelemtől azonban nyugodtan alhattok, ha lelkiismeretek egyebként nem háborgat.

Nem vagyónért, nem az aranyborjuért tartottuk mellünk a biztos halál elé, nem volt jelszavunk azon latin mnudás, mely a jelenkor legtöbbjeit bélyegzi: „Unde habes nemo quareit, sed habere oportet”, miért vönulunk tehát háttérbe? Álljon elő az vagy azok, kik a nemzet jelenben élvező jogaiért többet tettek és szenvedtek!!!

Vajjon ki fogja lépni a babért annak a homlokáról, a kiknek a nemzet akkor rátette, avagy a melléről leszaggatni azt a véren szerzett szent jelvényt, melyet akkor a nemzet legjobbjai és legnagyobbjai odaadtak? Hisz akkor vegyéték le a Megváltót a feszületről, hogy újra rákínózhassák!

Csontig fagyott tagokkal álltunk őrt és

dacoltunk emberfeletti erővel, hogy jogainkat baj ne érje, és hogy ti háborítlanul édesen alhasátok álmaikat a bölcsöben.

Sahasem nyílt volna meg fájdalom szóra ajkunk, ha azokat félre nem taszítgáltátok az utból, kik jogot szereztek arra — Isten és ember előtt — hogy előljárjanak, mert vezényszavuk is az volt: „Csak előre, fiúk!” Vajon kik előtt hátráljunk meg, azok előtt, kik előttünk hátráltak, vagy azok előtt, kiket megvédtünk? Egyenlő joguk vagyunk minden polgárral e hazában, mert e jog megvásárlását zászlónkra tűztük és kivívtuk, s most az általunk szerzett joggal akartok az előttünk kiküszöbölni?

Mi segítettünk a jövő nemzedék számára történelmet csinálni, államiságunk ezredéves történetébe egy fényes korszakalkotó lapot illesztettünk, ti csak élveztetétek és használtátok a megteremtett állapotokat. Harczunk a megbántott és a megtámadott nemzet önvédelmi harca volt; harczunk, bábar véres de tiszta, — nemes és hazafias volt.

Legyőztettünk, üldöztettünk az üldözés minden nemével kipusztultunk, és a kik megmaradtak, mint a nagy időkert hirdető romok, azokat lenézéssel dobjátok ki, mint nem divatos a nemzet testéből! Jogos harczaitok ne iktassátok a nemzet törvénykönyvébe, halgassátok őket agyon! Ez illik nektek! De a történelmet nem fogjátok agyonhallgattatni.

Nem akarunk mi vezetők lenni, csak utmutatók a hazához való önzetlen szeretetben.

Öregek vagyunk és a nekünk való kor már letűnt, egy forró vágyunk van, e hazá szabadság, magyarnak és boldognak tudni de azért nem szüntünk meg létezni, és semmiel különbek, de olyan fiai maradtunk és vagyunk mindenkor e hazának, mint báki más emberfia, s ha bármennyire mellőztek és megvetitek a nemzet agg harcosait, azért Coriolánokká nem leszünk e hazában multunkhoz hűek maradtunk, míg az önkényeszet meg nem őrli testűket.

Nyilatkozásunkat azon szavakkal zájuk be melyeket alelnökünk a legújabb országos ülésünkön hangoztatott:

„A z é r t s e m h a l u n k m e g !”

Mert eszményeink élni fognak azok szívében, kik igaz magyarok.

Kelt a budapesti honvédegylet választmányának 1896. szeptember hó 23-án tartott üléséből.

Dr. Balogh Sándor,

egyl. elnök.

József főherczeg Gyarmathy Zsigmondnének.

A kiváló írónt Gyarmathy Zsigmond urnót, József királyi herczeg családja rendkívüli megiszteltetésben részesítette. Egy edeti, piros rózsás kendőből készült összehatár hármas keretben a következő arczképet küldte meg Gyarmathy nének:

Mária Dorothea főgnő az orleansi béceggel. A kép alá sajátkezűleg írta a főherczegnő „A mátkapár emléktul Julius 15. elmlátkásodás napja).

Második kép a menyasszony egyet aláírva: „A legszívósabb köszönettel a könyvért Mária Dorothea főherczegnő 1896.

étem bizalmával! Nézzem oda! — és ke-

vel szenvedélyes mozdulatot tett a tengeri lé. Nos, most már érti? —

Beryl megfordult és látta a hajót, már elhaladt a sziget. előtt Egy pillanat halgatott. Csodálkozás, öröm, nem hívés, takoztak beszédese arczán; aztán végre megértette e jelenetet; és ismét megfordult Jemre nézett.

— Jem, maga ezt tudta? — kérdejedt hangon.

— Igen, tudtam!

És Jem kihívólag nézett vissza rá. — Tudta? És a máglyát nem gyottta meg? Megengedte, hogy a hajó menjen.

— Igen, szándékosan tettem, — válaszolta Jem megálatkodottan. Nem tudtam viselni, hogy magát elveszítsam, és azért adtam jelt.

Beryl szenvedélyesen kulcsolta össze kezeit.

— Oh, nem tudom, nem akarom hinni! — kiáltá, — maga nem tudna olyan és család lenni! Jem, édes Jem, mondd, hogy ez nem igaz, csak tévedés! A hajó alatt ment el, míg maga aludt! Ugy-e volt?

— Nem, nem úgy volt! válaszolta Jem kemény hangon és dacos, vad tekintettel nézett Berylre. Szándékosan tettem, tudtam elviselni azt a gondolatot, hogy gátol megvájjak; ez az igazság, akár akar nem.

Beryl a kezeit tördelte és fájdalmat gyöggéssal fordult el tőle.

— Talán nem elkéstem, — mondá, pillanat mulva hídgen. Adja ide a gyufát! Akár mi történjék, én megpróbálom.

(Folytatása következik.)

Beryl.

A Gilián szerzőjétől.

Angolból fordította: A m i c a.

IX.

(Folytatás.)

(35)

Nem gondolnék vele semmit, ha egy olyan embernek a kezébe estek volna, a ki azokat méltányolni tudná! — gondola magában szomorúan; de az a kis pimasz nem tudja a jó szívet a rosztól megkülömböztetni! És fogadom, hogy háripia felesége meg sem engedi a szegény ördögnek, hogy egy füstöt vessen.

És aztán sokkal gyöngédebben és bánkodóbban kezdett gondolni a régi otthonára, mint rendszeren tévé és kíváncsi lett ha vajjon látja e még valaha.

Eszébe jutott, hogy az utolsó rövid látogatása alatt azok a nagy szobák mily magányosnak, üresnek, elhagyatottak látszottak és mennyire ötlött, midőn onnét a városban levő vidám lakásába visszament. És aztán elgondolta, hogy milyen másképpen nézne ki az ha házasszony Campion Beryl volna. Édes mosolya, hogy deritené fel azokat a homályos szobákat, napfényt és világosságot vinne oda, hol most homály és mély csend uralkodik!

De vajjon, — fűzte tovább gondolatait — ez az éber álom valóban olyan lehetetlen? Gordon jellel eleget megtudott a Craik Norman jelleméről, hogy egészen biztosra vegye, hogy halottnak hitt jegyeséért nem fogja idejét hasztalan való bánkodásokra vesztegetni, hogy valószínűleg már is megvázalódott; és ha ez így van, és ha az a hajó, melynek érkezését várják, valaha eljön, és Beryl szabadnak érzi magát, Jem úgy érezte, mint ha akkor kész volna a világot

kisértés, amilyen ez a mostani volt, sohasem környékezte.

Berylre gondolt — Berylre, a ki lent várakozott, s hívós ányákból feküdt csendesen szunyókált, nem tudva, hogy e pillanatban az oly rég várt segítség végre megérkezett.

Szükséges, e hogy megtudja?

— Miért tudassa vele?

Kérdé Jem magától.

Miért kellene azt a máglyát éppen mostan meggyújtani?

Miért ne hagyja azt a gőzöst jeladás nélkül elhaladni, és várni, míg egy másik jön erre fele?

És arra az időre igen, arra az időre Craik Norman bizonyosan elfelejtette a régi szeretőjét, és egy mássikkal megvázaltatta magát, és Berylnek szabad lesz ismét szeretni.

A kisértő hangja azt sugta a Jem fütleibe, a mint gyufával a kezében határozatlanul állott ottan, és a mint a közelebb-közelebb jövő gőzhajót nézte.

Nem sokára olyan közel lesz, hogy a a jeladást könnyen észre veheti.

Vajjon Beryl meglátja? tűnődött Jem magában.

Ha igen, akkor az első gondolata az lesz hogy felszaladjon a hegyre, s az általuk adott jeltre a választ várja.

Ha Beryl meglátja a Gőzöst, a máglya meglesz gyujtva, gondolá Jem.

Össze szorította a fogait, és e gyáva tette, mit életében először szándékozott elkövetni meg keményítette a szívét, és a becsület szigorú szavára először dugta be a füleit, s a szenvedély csábító sutogására hallgatott. Ha most megy el innét, örökre elveszítem!

Egészen eltűnik az életéből, sugta

valami a füleibe; és valamit mormogva, ami nem hangzott imádságnak, levetette magát a fötre, és szeméit eltakarta a kezeivel.

És a hajó mind közelebb jött, és Beryl a fák lombjai alatt álmodozott, és Jem, a szegény pirjától égő arczát a kezei rejtve fektűt a fötben, és a nap fedetlen fejére lövelte a sugarait.

Ő soha sem tudta, hogy mennyi ideig fektűt ottan.

Vissza pillantva egy tetszett, mint ha abba a rövid félórán egy egész élet szegénye, megálázódása és lefokozódása gyűlt volna össze.

Egy könnyű érintés a vállán magához térítette, fel nézett, és Beryl látta maga mellett állani.

Ki volt pirulva a hegymászástól, szeméi nyájasan mosolyogtak a saját kezeivel font szalma kalapja alól.

— Oh, milyen buta maga, — mondá nevetve, miért nem teszi fel a kalapját? Ha nem ügyel, napzsúrászt kap.

Jem rémüllettel nézett fel rá. Oh, mennyire utálta magát. Az a halyog, a mit a szenvedély hozott a szeméire, hirtelen eloszlott, és olyannak látta magát, a milyen valóban volt, tudta, hogy a Beryl ártatlan bizalmát megcsalta, hogy iránta ez áruló szerepét játszotta.

Oly különösen elváltozott, oly dult volt az arca, hogy Beryl megjegyezt. Kezét bátorlalanul tette az ifju karj

Bor-szüret.

Az erdélyi róm. kath. Status alsó-bajomi és radnóthi uradalmában az ideai bortermés nagyobb része szüret alkalmával eladatik.

Alsó-Bajomban (vasut-állomás Medgyes) circa 500—600 Hl. kis-kuküllőmenti.

Radnóthon (vasut-állomás Radnóth) circa 150—160 Hl. marosmenti különféle fajta (Rizling, som, muskotály és vegyes) szőlőmust kerül eladásra.

A szőlőket jégverés nem érte.

Venni szándékozók forduljanak bővebb tájékoztatás és a vásárlási feltételek közlése végett a radnóthi uradalom intézőségéhez.

Radnóth, 1896. évi október hó 4-én.

Deák Ignác,
urad. intéző.

744. (1—1)

Pályázati hirdetmény.

Az erdélyi róm. kath. Status alsó-bajomi uradalmában egy díjas gazdasági gyakornok 120 forint évi fizetés és teljes ellátás mellett felvétetik.

Pályázóktól felsőbb gazdasági tanintézetben szerzett gazdasági oklélól kívánatik.

Gazdasági számvitelben jártas egyének előnyben részesülnek.

Pályázati kérvények alatt írtokhoz október hó 15-éig nyújtandók be.

Radnóth, 1896. évi október hó 4-én.

Deák Ignác,
urad. intéző.

741. (1—2)

Sz. 321—1896. végr.

743. (1—1)

Árverési hirdetmény.

Alulírt kiküldött bir. végrehajtó ezennel közhírré teszi, hogy az oklándi tekintetes kir. járásbírósnak 1896. évi 5615. polg. sz. végzése folytán Benze Márton oklándi ügyvéd által képviselt fülkei ev. ref. iskola felperes részére Dobai Áronné Boda Emília és társai alperesek ellen 176 frt 40 kr. követelés és járul. erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás folytán alperestől lefoglalt és 455 frtra becsült ingóságokra az oklándi kir. járásbírósnak 4989—1896. számú végzésével a további eljárás elrendeltetvén, annak az alap és felülfoglaltatók követelése erejéig is, a mennyiben azok kielégítési jogot nyertek volna, Fülében, a község házánál és a végrehajtást szenvedők lakásán leendő megtartása határidőül 1896. évi október hó 10-ik napjának délelőtti 9 órája kitűztetik, a mikor a bírósággal lefoglalt I. Palás Józsefnél 275 frt értékű 2 szekér, 1 vaseke, 9 szekér szén. II. Dobai Áronné Boda Emiliánál 180 frt értékű 80 kalangya buza, 10 szekér szén a legtöbbet ígérőnek készpénz fizetés mellett, szükség esetén becsáron alul is el fognak adni.

Felhívtnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítettséghez tartanak jogot, a mennyiben részükre foglalás korábban eszközöltetett volna és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alulírt kiküldöttnek írásban beadni, avagy pedig szóval bejelenteni tartoznak.

A törvényes határidő a hirdetménynek a bíróság tábláján történt kifüggesztését követő naptól számítottatik.

Kelt Oklándon, 1896. évi szeptember hó 13. napján.

LŐRINCZI KÁROLY,
kir. járásbírói végrehajtó.

Közjegyző jelöltet keres

a csikszeredai kir. közjegyző.

Ajánlkozók forduljanak közvetlenül nevezett kir. közjegyzőhöz.

735. (3—5)

Alapított 1855-ben.

MÜLLER GYULA

ELSŐ ERDÉLYI LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB MINŐSÉGŰ

KEFE- ÉS ECSET-GYÁRA,
Kolozsavart, Jókai-utca (belszén) 14. sz. alatt.

Van szerencsém a nagyérd. helybeli és vidéki közönség becses figyelmébe ajánlani

GYÁRTMANYÁIMAT,

melyek minőség, jószág és az árak tekintetében a külföldi gyártmányokat fölülmulják és a melyek több országos és iparkiallítás-son érdem érmeikkel lettek kitüntetve.

A székesfehérvári országos kiállításán 1879. évi díjnyerő lett kitüntetve.
A Szolnokdobra megyei gazdasági egyetemen, állat és iparkiallításán 1887. évi díjnyerő lett kitüntetve.
A budapesti országos kiállításán 1885. évi díjnyerő lett kitüntetve.

Nagy raktárt tartok minden e szakmába vágó cikkekben a legfinomabbtól a leggyorsabbig.

Elvállalok mindennemű gépkefék javítását, avagy újja készítését.

A legjobb romániai sertéből készítek továbbá: parket-fénykeféket, festő- (Steinpenzlik), meszelő- és kenderisztító-, fedélfestő ecseteket,

FODRÁSZ GÖMBKEFÉKET,
ruha-, haj- és bársony-keféket, — mindezeket felelősség mellett, tiszta sertéből. 720. (2—x)

Kiváratra árjegyzéket azonnal küldök.

Mezőgazdasági bank és takarékpénztár részvénytársaság

Kolozsavart (Jókai-utca 3. sz., emelet.)

Betétek után naptól napig
5% kamatot

fizet, s a tőke-kamat adót is az intézet sajátjából fedezi.

Minden a bank és takarékpénztári ügyletekre vonatkozó felvilágosítással szívesen szolgál:

az igazgatóság.

700. (3—25)

Disztárgyak az íróasztalra

Léhmán V. Sándor-féle üzlet

csődtömegéhez tartozott

kereskedelmi könyvek, papír- és írószerek, iskolai könyvek, füzetek és rajzeszközök, kották, szépirodalmi- és ima-könyvek, valamint a kitűnő

gyorssajtó-nyomda gazdag felszerelésével,

ugyszintén a

diszes berendezés és egy 3. számú Wertheim-kassza

potom árán kiárussítatnak

az eddigi üzlethelyiségben (Belhid-utca 2. szám alatt.)

698. (7—10)

A tulajdonosok.

diszkótésű imakönyvek félárban!

Csucsai első minőségű hasáb bükkfa,

nem usztatott

Egy vaggon 100 métermáza Kolozsavart, házhoz szállítva 58 frt, Csucsán helyt 36 frt vaggonba rakva.

Megrendelhető Csucsán, akár Kolozsavart:

a kolozsvári hitelbank s társai
csucsai fiúzetének utódánál:

GÁL SIMON („Korona“-vendéglő.)

(Csucsáról rendelve 10 forint előleg küldendő.)

560. (19—x)

WEISZ ADOLF

FÉRFI-RUHA SZABÓ,

Belmonostor-utca 1. sz.

Tisztelettel tudatja, hogy a közel sasonra legmodernebb

angol, francia és hazai szövetei

megérkeztek.

A szíves megrendelések mint eddig, ezután is

a legutolsó párisi divat

szerint elegánsan és gyorsan eszközöltetnek. 740. (1—10)

POSZLER GYULA DIVATÁRUHÁZA

Kolozsavart, Belhid-utca 3-ik szám alatt.

Az 1896—97-ik évi őszi és téli idényre megérkeztek:

Tyroli Lodenek minden színben 30, 35 kr.
Női posztók minden színben 50 kr.
120/c. széles 1 frt.
Angol Cheviottok 100/c. széles 70 kr., finomabbak 130/c. széles 1 frt 20 kr.
Drap de dam 130/c. széles 1 frt 60 kr.
Francia Melé 130/c. széles 1 frt 40 kr., 1 frt 70 kr., 2 frt, 2 frt 40 kr.
Színes mosó parchettek 25 kr., finomabbak 30, 32, 35 kr.

Francia parchet egész széles 40, 45 kr.
Selyem surah 90 kr.
Hárász kendők 70 krtól.
Posztó nagykendők 1 frt 60 krtól.
Miederek 65 krtól.
Futó szőnyegek 20 krtól.
Férfi ingek, gallérok, mangettek, nyakkendők stb.

Ezekon kívül minden a mit e szakmába az egyszerű jó ízlés felőle, minden a legolcsóbb árak mellett kapható.

Figyelemre méltó! Áruházamban 3 év óta a nagyérd. közönségnek saját érdekében szabott olcsó árak vannak bevezetve; ezen elvnl fogva el van érve azon cél, hogy a nagy közönség a nálam megvett áruért csak annyit fizet, a mennyit az ér és nem pedig sokkal többet, mint a hol alku van.

A nagyérdemű közönség becses pártfogását kéri

tisztelettel **A FENTEBBI.**

742. (1—x)